

Totuus.

Mikä on totuus? kysyi enemmän kuin kahdeksantoista sataa vuotta sitten sivistynyt ja korkeassa asemassa oleva roomalainen yksinkertaisen galilealaisen puusepän pojalta. Miten paljon sisältyikään näihin muutamiin sanoihin, miten paljon sisältyikään siihen välinpitämättömään ja väsyneeseen sävyyn, jolla ne lausuttiin! Intohimoinen sielu, joka oli koettanut kaikkea, mikä elämässä näytti kauniilta, ajatteleva sielu, joka oli katsonut elämän turhuutta silmiin, mutta ei ollut vielä milloinkaan saanut tyydyttävää vastausta niiltä monilta, jotka sanovat ratkaisseensa elämän arvoituksen – ihminen, joka oli kahden rinnassaan asuvan minänsä repimä, joka oli kykenemätön löytämään sitä lohdutusta, joka antaa lepoa, sitä tietoa, joka lohduttaa.

Ja Pilatuksen kysymys on kulkenut kautta aikojen, sillä Galilean profeetta vaikenä, vaitiolo oli ainoa, joka antoi syvän vastauksensa. Eikä tähän kysymykseen ole vielääkään vastattu, missä paljon ihmisiä on ollut koolla, eivätkä ne tuhannet yritykset vastata siihen sanoin ole olleet muuta kuin loistavia meteoreja, jotka ovat hetken loistaneet hävitäkseen seuraavassa hetkessä äärettömyyden pimeyteen.

Mutta eikö sitten voida antaa vastausta tähän kysymykseen? Eikö valo milloinkaan valkene ihmiselle, onko hänen aina hapuultava pimeässä, eikö hän milloinkaan saa selvästi nähdä tietä, jota hänen on kulkeminen? Tietämättömyydestäkö Kristus vaikenä?

Ei suinkaan. Ei ole ainoatakaan ihmistä, joka ei olisi, vaikkapa vain kerran elämässään, tuntenut sanomatonta riemua olemassaolosta, kaiken ylittävää rauhaa sielussaan, ja joka ei sellaisina hetkinä olisi tahtonut antaa tämän tunteensa koko maailmalle; on tuhansia, jotka ovat osanneet tämän ilmaista – vaikkakin epätäydellisesti – lauluin, sanoin, värein; ja on eräitä harvoja, jotka ovat läpi koko elämänsä kulkeneet tässä autuaallisessa valossa, ja jotka sen tähden ovat voineet sanoa: minä olen totuus, tie ja elämä.

Systeemit eivät voi milloinkaan ratkaista tätä polttavaa kysymystä, sanat eivät voi milloinkaan selittää, niitä totuus on sille, joka ei tunne totuutta sydämessään. Kuinka Jeesus vastaisi Pilatuksen kysymykseen? Mitä vastaa jumalallinen totuus epäilevän ja väsyneen sielun vetoomukseen? . . . „Minä seison edessäsi. Etkö näe minua? Etkö omasta sisimmästäsi löydä minun heijastustani? . . . Eikö Kristus ollut koko elämänsä aamusta iltaan saakka vastannut ja jälleen vastannut tähän samaan kysymykseen? Eikö meitä aina ympäröi, meitä kaikkia, iloisia ja surullisia, totuuden läsnäolo, jumalallinen valo? Eikö vain meidän omasta heikkoudestamme johdu, että aina peitämme silmämme päästäksemme näkemästä säteilevää aurinkoa?

Aivan varmasti se johtuu heikkoudestamme. Tiedämmehän liiankin hyvin, että sokaistuisimme ylenmääräisestä kirkkaudesta. Totuus on ikuisuutta, äänettömyyttä, muuttumatonta elämää. Kuinka voisimmekaan muuta, me ajalliset ihmisparat, kuin

tuntee heikkouden pelkoa ajatellessamme pohjattomien syvyyksien syliin heittäytymistä? Mutta houkka on hän, joka pelätessään sokaistuvansa auringon valosta sulkee silmänsä sen lempeältä hohteelta, ja houkka hän, joka ikuisuuden kylmää syleilyä pelätessään takertuu ohimenevään ja äärelliseen sen sijaan että astuisi siihen lämmittävään elämään, joka virtaa avaruuksien syvyyksistä . . . Mitä on totuus? Tähän kysymykseen vastataan joka päivä ja joka hetki – emmekä me sitä huomaa. Tähän kysymykseen vastataan joka kerta, kun avulias käsi ojennetaan kärsivälle veljelle, joka kerta, kun ihminen äärettömässä säälässä unohtaa itsensä toisten tähden. Tähän kysymykseen vastataan joka kerta, kun tuulahdus ikuisesta rauhasta tunkeutuu ihmissieluun.

Pekka Ervast.
Totuus.

Mikä on totuus? kysyi enemmän kuin kahdeksantoista sataa vuotta sitten sivistynyt ja korkeassa asemassa oleva roomalainen yksinkertaisen galilealaisen puusepän pojalta. Miten paljon sisältyikään näihin muutamiin sanoihin, miten paljon sisältyikään siihen välinpitämättömään ja väsyneeseen sävyyn, jolla ne lausuttiin! Intohimoinen sielu, joka oli koettanut kaikkea, mikä elämässä näytti kauniilta, ajatteleva sielu, joka oli katsonut elämän turhuutta silmiin, mutta ei ollut vielä milloinkaan saanut tyydyttävää vastausta niiltä monilta, jotka sanovat ratkaiseensa elämän arvoituksen – ihminen, joka oli kahden rinnassaan asuvan minänsä repimä, joka oli kykenemätön löytämään sitä lohdutusta, joka antaa lepoa, sitä tietoa, joka lohduttaa.

Ja Pilatuksen kysymys on kulkenut kautta aikojen, sillä Galilean profeetta vaikenä, vaitiolo oli ainoa, joka antoi syvän vastauksensa. Eikä tähän kysymykseen ole vielä kukaan vastattu, missä paljon ihmisiä on ollut koolla, eivätkä ne tuhannet yritykset vastata siihen sanoin ole olleet muuta kuin loistavia meteoreja, jotka ovat hetken loistaneet hävitäkseen seuraavassa hetkessä äärettömyyden pimeyteen.

Mutta eikö sitten voida antaa vastausta tähän kysymykseen? Eikö valo milloinkaan valkene ihmiselle, onko hänen aina hapuultava pimeässä, eikö hän milloinkaan saa selvästi nähdä tietä, jota hänen on kulkeminen? Tietämättömyydestäkö Kristus vaikenä?

Ei suinkaan. Ei ole ainoatakaan ihmistä, joka ei olisi, vaikkapa vain kerran elämässään, tuntenut sanomatonta riemua olemassaolosta, kaiken ylittävää rauhaa sielussaan, ja joka ei sellaisina hetkinä olisi tahtonut antaa tämän tunteensa koko maailmalle; on tuhansia, jotka ovat osanneet tämän ilmaista – vaikkakin epätäydellisesti – lauluin, sanoin, värein; ja on eräitä harvoja, jotka ovat läpi koko elämänsä kulkeneet tässä autuaallisessa valossa, ja jotka sen tähden ovat voineet sanoa: minä olen totuus, tie ja elämä.

Systeemit eivät voi milloinkaan ratkaista tätä polttavaa kysymystä, sanat eivät voi milloinkaan selittää, niitä totuus on sille, joka ei tunne totuutta sydämessään. Kuinka Jeesus vastaisi Pilatuksen kysymykseen? Mitä vastaa jumalallinen totuus epäilevän ja väsyneen sielun vetoomukseen? . . . „Minä seison edessäsi. Etkö näe minua? Etkö omasta sisimmästäsi löydä minun heijastustani? . . . Eikö Kristus ollut koko elämänsä aamusta iltaan saakka vastannut ja jälleen vastannut tähän samaan kysymykseen? Eikö meitä aina ympäröi, meitä kaikkia, iloisia ja surullisia, totuuden läsnäolo, jumalallinen valo? Eikö vain meidän omasta heikkoudestamme johdu, että aina peitämme silmämme päästäksemme näkemästä säteilevää aurinkoa?

Aivan varmasti se johtuu heikkoudestamme. Tiedämmehän liiankin hyvin, että sokaistuisimme ylenmääräisestä kirkkaudesta. Totuus on ikuisuutta, äänettömyyttä, muuttumatonta elämää. Kuinka voisimmekaan muuta, me ajalliset ihmisparat, kuin tuntea heikkouden pelkoa ajatellessamme pohjattomien syvyyksien syliin heittäytymistä? Mutta houkka on hän, joka pelätessään sokaistuvansa auringon valosta sulkee silmänsä sen lempeältä hohteelta, ja houkka hän, joka ikuisuuden kylmää syleilyä pelätessään takertuu ohimenevään ja äärelliseen sen sijaan että astuisi siihen lämmittävään elämään, joka virtaa avaruuksien syvyyksistä . . . Mitä on totuus? Tähän kysymykseen vastataan joka päivä ja joka hetki – emmekä me sitä huomaa. Tähän kysymykseen vastataan joka kerta, kun avulias käsi ojennetaan kärsivälle veljelle, joka kerta, kun ihminen äärettömässä säälissä unohtaa itsensä toisten tähden. Tähän kysymykseen vastataan joka kerta, kun tuulahdus ikuisesta rauhasta tunkeutuu ihmissieluun.

Pekka Ervast.

(Teosofisk Tidskrift 1901, 1:sta och 2:dra häft, Jan.-Febr. 1901, s. 45-46.)